БАТЬКАМ УПЕРТИХ ДІТЕЙ

ПСИХОЛОГІЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

Упертість (настирливість) -- особливість поведінки, в стійких формах риса характеру, дефект емоційно-вольової сфери особистості. Виражається у прагненні неодмінно чинити по-своєму, всупереч розумним аргументам, проханням, порадам або вказівкам інших людей. Це активне нехтування вимог інших людей, вияв наполегливості. Якщо дитина дуже часто розпочинає сутички або надто самовіддано відстоює своє, така риса стає проблемною у спілкуванні.

У шкільному віці емоційне виховання тісно пов'язане з вольовим. Емоції — форма контролю за спрямованістю власної поведінки, воля — регулятивна та дієва сторона свідомості.

Впертість підлітка - це пародія на волю, безглузда «наполегливість». Підлітки усвідомлюють недоладність власних дій, але не відмовляються від них, адже бояться показати свою слабкість і поступливість. Причиною надмірної впертості є неможливість сприйняти чужу позицію, не втративши своєї. Це схоже на поведінку двох баранів, які зустрілися на містку: поступитися для них означає впасти в прірву. А оскільки кожна здорова і сильна істота прагне вижити, то вони докладають зусиль, щоб перемогти.

Можливі причини, які викликають впертість:

1. Почуття образи, злості, гніву, помсти.
2. Надмірна емоційність.
3. Надмірна ригідність (негнучкість, непластичність, зацикленість, заціпенілість, заклякліcть нервової системи — ознака темпераменту, вроджених особливостей психіки). Людині складно перебудувати сприйняття, уявлення, поведінку, важко пристосуватися до нових мінливих життєвих обставин.
4. Фрустрація важливих потреб (психічний стан дезорганізації свідомості і поведінки, що виникає в ситуаціях, які перешкоджають досягненню мети або задоволенню потреб).
5. Дріб'язкова, надмірна опіка дорослих.
6. Зневажливе ставлення батьків до прагнення дитини бути самостійною — тоді впертість стає формою протесту, обурення проти безпідставного пригнічення почуття дорослості.